

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Tajemství zlaté sošky

ANN LETHBRIDGEOVÁ

TAJEMSTVÍ
ZLATÉ SOŠKY

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

když někdo přijde ne dlouho po svatbě o partnera, je to tragédie, která ho dozajista poznamená. Když se to však stane dvakrát, skoro to vypadá jako nějaká kletba... Lord Henderson byl takto osudem zkoušen a již nedoufal v žádné osobní štěstí. Rozhodl se, že nejlépe udělá, když prodá své usedlosti a Anglii navždy opustí. Plány mu však zkřížila nová krásná hospodyně, která se chovala zvláště nezávisle a sebevědomě, skoro jako mladá dáma...

V druhé romanci, která je zároveň čtvrtým a posledním dílem minisérie Westramské vdovy a jež nese název Tajemství zlaté sošky, se můžete dočíst, jak své štěstí v lásce našel bratr lady Petry a Marguerite, lord Westram. I když měl svou budoucnost naplánovanou a hodlal se „dobře“ oženit, setkání s pouhou prodavačkou starožitných kuriozit, navždy změnilo jeho život. Překonat společenskou propast je velká výzva, ale když na druhé straně propasti je osudový protějšek, stojí to za to...

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

**TAJEMSTVÍ
ZLATÉ SOŠKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Shopkeeper for the Earl of Westram

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Michèle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-236-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-237-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-238-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„No tak? Co mi k tomu řekneš?“ Tělnatý a brunátný pan Josiáš Featherstone vypadal nasupeně. I když sám neměl žádný titul, byl z obou větví rodiny potomkem hrabat a knížat, bohatý majitel půdy s obrovským vlivem mezi vyššími vrstvami společnosti, který požadoval respekt od všech, s kým měl kdy co dočinění. Byl skálopevně přesvědčený o tom, že může každému mladému člověku automaticky tykat, jako by stál významem hluboko pod ním.

Red, obklopený bohatě vyřezávaným dřevěným obložením v nádherně zařízené Featherstoneově pracovně, v šoku hleděl na rozbitou sošku egyptské bohyně, která ležela na naleštěné desce mahagonového stolu. Hlava, která teď byla oddělená od těla, odhalovala nepopiratelnou skutečnost, že artefakt není zlatý; bylo jasné, že jde o pozlacené olovo. Udělalo se mu mdlo. „Vůbec nevím, co bych měl říct. Prodal jsem vám ji v dobré víře. Ujišťuji vás, že rovněž můj otec pevně věřil tomu, že jde o pravé egyptské zboží, o pohřební sošku. Jinak by ten obchod vůbec neuskutečnil.“

„Tyhle ubohé výmluvy si nech na jindy, chlapče. Možná ti k něčem budou.“

Ta soška byla jednou z těch nemnoha věcí, které

Red neprodal na volném trhu, aby zaplatil věřitelům. Prodal ji přímo Featherstoneovi, svému budoucímu tchánovi. Jeho zesnulý mladší bratr Jonathan mu zanechal na bedrech spoustu dluhů a panství Westramových, i když se jeho situace bezesporu zlepšovala, pořád ještě nevynášelo tolik, aby plně pokrylo tak obrovskou sumu. Kromě toho také Red pochopitelně nesl finanční zodpovědnost nejen za Jonathanovu vdovu, ale také za své dvě sestry, starší Marguerite a mladší Petru, jejichž manželé padli po boku Jonathana rukou vojáků francouzské pěchoty. V té době si všichni mysleli, že musí jít o nějaký trapný omyl či nejspíš vtip. Ve vyšších kruzích se celá ta historie přemílala celé týdny. Red se až mnohem později dozvěděl, že Jonathan a Petřin manžel Harry měli spadeno na Nevilla Saxbyho poté, co byli svědky toho, jak fyzicky týrá jejich sestru Marguerite. Když se Red dozvěděl pravdu, cítil se hrozně. Měl pocit, že naprosto selhal. Jak je možné, že neměl tušení, co se děje v jeho vlastní rodině? Jak mohl něco takového dopustit? A proč se k němu Marguerite neobrátila pro pomoc?

Tehdy se zařekl, že už se nikdy nikým nenechá ošálit tak, jako se to podařilo tomu darebákovi Nevillu Saxbyovi. A také usoudil, že je načase, aby popadl tak říkajíc býka za rohy a oženil se s Eugenií Featherstoneovou, jak to jejich rodiny domluvily ještě předtím, než oba dva vyšli ze školních lavic. Jeho manželství s jedinou dcerou jeho přímého souseda a dědičkou majetku Featherstoneových konečně znovu postaví znovu na nohy jak jeho titul, tak rodinu Greystokeových. A to bylo něco, oč se on i jeho otec snažili od chvíle, kdy Pátý vévoda a Redův dědeček,

tehdy již slabý a nemohoucí, nechal padnout jejich majetek hluboko do spirály dluhů. A teď ještě tohle.

„Skutečně nevím, co říct, pane. Nepochyboval jsem o tom, že jde o pravé zboží. A témuž věřil i můj otec.“

Featherstone také, hned jak tu sošku uviděl. Teď ale mávl netrpělivě rukou. „Odškodni mě, a už o tom nemusí padnout jediné slovo.“

Red se napřímil. „Samozřejmě, že vám vrátím vaše peníze,“ pronesl s hrdotí, ale srdce mu pokleslo. Kde by se mohl brzy dostat k tisíci liber? Sto liber by zvládl lehce, dokonce i dvě stě. Ale tisíc liber... Taková suma vysaje celé jeho panství a zanechá ho ve velmi špatném stavu, pokud jej zcela nezničí. Všechny cennosti, které jejich rodina kdysi vlastnila v hojném množství, byly už dávno prodány, aby se jimi zahladily dědečkovy dluhy. Jeho otec udělal vše pro to, aby jejich sídlo v Gloucesteru bylo soběstačné, a Redovi zanechal tento úkol k dokončení. Pořád však bylo ještě nutné provést množství oprav a rekonstrukcí, protože dům byl starý a neustále odčerpával velkou část veškerých zisků. Manželství s Eugenií mělo vyřešit všechny jeho finanční problémy díky věnu, které s sebou přinese. Jeho otec ho kdysi dávno přiměl ke slibu, že se nenechá vtáhnout do nějakého katastrofálního romantického nesmyslu, jako se to přihodilo jeho dědečkovi. Starý vévoda utratil poslední penny, jen aby svou ženu učinil šťastnou. A poté, co byl sám Red svědkem toho, jaká troska se z dědečka stala po smrti jeho ženy, neměl rozhodně v úmyslu dovolit, aby se něco podobného přihodilo i jemu. Bůh chraň! Byl pevně rozhodnutý kráčet ve šlépějích svého otce a zajistit si dobré a výhodné manželství,

které rozhojní jeho majetek a bude znamenat i přínos pro jeho pošramocenou reputaci.

„Já pochopitelně nemám takovou sumu po ruce,“ pronesl teď upjatě. „Snad po svatbě –“

Featherstone stiskl čelisti. „Takže ty máš v plánu vrátit mi ten dluh z mých vlastních peněz? Za jakého blázna mě považuješ? Byl bych všem k smíchu, kdyby se to rozkřiklo,“ vyjel starý muž.

Redovi vyschlo v ústech. Featherstone si velmi zakládal na své pověsti. Byl známý jako prohnaný a bezohledný lišák a vědělo se, že má smysl pro obchod a z každé transakce dokáže pro sebe získat to nejlepší. Mnoho lidí by si dozajista s potěšením zammulo ruce, kdyby se ukázalo, že také jednou dostal co proto.

„Docela určitě o ničem z toho, co se stalo, nemám v úmyslu mluvit mimo tyto stěny, pane. Ani na mě a na mé jméno by něco takového nevrhlo zrovna příznivé světlo. Nemluvě o Eugenii, která by tím také jako moje žena trpěla,“ opáčil Red suše.

Featherstone sraštil obočí a zadíval se na Reda přimhouřenýma očima. „Mám za to, že bychom měli odložit jakékoli úvahy o svatbě, dokud tato záležitost nebude vyřízená, co myslíš?“

Red užasl. Tuto stránku Featherstonea ještě neznal. Ten starý džentlmen byl vždy ochoten přispěchat s radou ohledně spravování majetku a dalších obchodních záležitostí. Snad své rady rozdával až trochu příliš dychtivě i tam, kde nebyly žádané. Red však své podráždění nad takovým zasahováním do soukromých věcí vždycky potlačil. Na druhé straně viděl několikrát Featherstonea běsnit kvůli tomu, že byl někým přeplacen. Nekomentoval tyto situace, protože se jeho osobně nijak netýkaly. Ale tohle...

tohle ho upřímně šokovalo. A pochopitelně tu vystávala otázka, již nemohl nechat nevyslovenou.

„Přece si nemyslíte, že bych vám vědomě prodal padělek, pane?“ napřímil se.

Featherstone se zatvářil znechuceně a mávl rukou. „Ať jsi to měl v úmyslu, nebo neměl, pravda je taková, že jsem byl podveden. Mám si snad začít myslet, že nejsi o nic lepší než tvůj dědeček?“

To nepřímé obvinění zasáhlo Reda na citlivém místě. Ano, na univerzitě býval trochu divoký, a než si s Eugenií dali formálně své slovo, vydržoval si jednu nebo dvě milenky, ale ve srovnání se svým dědečkem a mladším bratrem Jonathanem vedl doslova příkladný život. Teď mu znovu pokleslo srdce. Bylo by možné, že jeho otec o tom podvodu věděl? Bože, doufal z hloubi celého svého srdce, že ne. „Své peníze dostanete, to vám přísahám na svou čest. Ale budu potřebovat trochu času –“

„Dobrá,“ přerušil ho Featherstone netrpělivě, jako by už o celé věci neměl zájem mluvit. „Tak tedy příští týden. A hned poté oznámíme datum tvého sňatku s Eugenií.“

Jejich zasnuby nebyly nikdy oficiálně oznámeny, ačkoli se rozumělo už léta samo sebou, že se vezmou. Měly se slavit už před dvěma lety, ale dvě úmrtí v rodině Featherstoneových byla důvodem toho, že se zasnuby musely odložit. Přesto se však Red považoval od té doby za zasnoubeného.

Stiskl zuby. Bylo mu jasné, že pokud má vyjednat půjčku, bude potřebovat delší dobu než jeden týden. „Potřebuji nejméně dva týdny.“

Featherstone pomalu pokýval hlavou, na Reda však nepohlédl. „Dobře tedy, ale ani o den déle.“

Featherstoneův povýšený tón se Redovi vůbec nelíbil. „Víš o tom Eugenie?“ Jeho snoubenka byla ohledně slušnosti a bezchybných způsobů nesmírně přísná. Kladla velký důraz na jméno Featherstone, stejně jako její otec, a ošklivila se jí představa jakéhokoli možného společenského skandálu. Měl velké štěstí, že nezměnila názor na jejich sňatek poté, co se začalo tak nepříznivě mluvit o jeho rodině. Nejprve smrt jeho bratra a smrt manželů jeho sester, a nakonec Margaretin nápad, že se se sestrou začnou věnovat obchodování.

„Eugenie přece celý ten podvod objevila.“ Featherstone si odporlivě odchrchlal. „To ona tu zatracenou věc upustila. A je z toho ve stejném šoku jako já,“ dodal potměšile a s cílem zasáhnout bolavé místo.

Určitě z toho nemohla být v takovém šoku, jaký cítil Red. „Mohl bych s ní promluvit? Vysvětlit jí to všechno?“ zeptal se a cítil napětí v každém nervu.

Featherstone lhostejně učinil souhlasné gesto. „Máš dva týdny, nezapomeň na to.“

Jak by mohl? Red se mírně uklonil a celý rozzuřený odešel z místnosti. Před dveřmi objevil Eugenie, která úzkostně přecházela sem a tam. Byla vysoká a štíhlá, vlastně skoro hubená, takže vypadala, jako by ji mohl odnést i silnější větřík. Působila rozrušeně, zatímco obvykle bývala vždycky klidná a chladná. Red ji vzal za ruku. „Má drahá Eugenie,“ řekl. „Já –“

Její ruka byla studená jako kus ledu a ležela v jeho dlani naprosto ochablá. Vymanila ji z jeho sevření a sepnula si dlaně ve výši pasu. „Jsem šokovaná, Westrame,“ potřásla hlavou. „Skutečně šokovaná.“

„Eugenie! Nemůžeš si přece myslet, že bych vědomě prodal tvému otci padělek,“ pronesl ohnivě, ale pak svůj tón silou vůle zmírnil. „Musíš mi věřit, že bych něco takového nikdy v životě neudělal.“

Uhnula očima. „Popravdě řečeno vůbec nevím, co si myslet. Otec je rozčilený.“

Red ztuhl. Předpokládal, že mu Eugenie poskytne svou podporu. Že s ním bude soucítit už vzhledem k jejich zamýšlenému manželství. Ještě však nebyli svoji a bylo jasné, že by nikdy nešla proti svému otci, dokud žije pod jeho střechou. Ještě to však chtěl zkusit, a tak se na ni povzbudivě se usmál, i když ho to stálo velké přemáhání. „Tvůj otec dostane odškodnění.“

Pokynula ke dveřím. „Slyšela jsem to. Je to všechno velice, velice nešťastné.“ *Nešťastné*. Totéž slovo použila, když jeho sestry ovdověly, a znovu, když se začaly věnovat obchodu, aby si zajistily nezávislost. Použila v těch situacích přesně totéž slovo. A teď ho použila zase, jako by snad tohle všechno byla jeho vina. Pociťil jistý neklid, když od něj odvrátila tvář. „Zaslechla jsem také, že zastavil naše svatební plány.“

Tak toto je důvodem jejího rozrušení. Ubohá Eugenie! Jejich svatební plány se už odložily několikrát. Poprvé, aby získal čas dát si do pořádku své finanční záležitosti, pak kvůli tomu, že truchlila. I on si myslel, že už překonali veškeré překážky a těšil se na to, až si svou nevěstu přivede domů. Nejen proto, že tím okamžikem budou vyřešeny všechny jeho finanční problémy, ale hlavně proto, že vyplní tu nejdůležitější povinnost vůči svému hraběcímu původu: založí novou generaci hrabat z Westramu. „Je to jen dočasná překážka, uvidíš.“

„V to dozajista velice doufám.“ Obrátila se k němu,

zvedla hlavu a podívala se na něj zvysoka způsobem, který mu vždycky připomněl královnu, která mluví se svým nejnižším poddaným. Byla to jen manýra, nic víc, ale jemu byla nanejvýš protivná. „Se jménem Greystoke už bylo spojováno tolik skandálů. Tvůj bratr. Tvoje sestry. Jejich manželé. Tak mě napadá, jestli bych si neměla začít dělat starosti o svou vlastní pověst.“

Red vždycky obdivoval Eugeniiny vysoké standardy. Ale zrovna teď mu její postoj jen přispával sůl do otevřené rány. V hrdle mu vzkypěl hněv, rudý jako jeho ohnivě vlasy. S obtížemi ho potlačil. Během života se naučil ovládat svůj výbušný temperament, ale momentálně cítil, že mu opratě, na nichž držel svou povahu, klouzají z rukou. Nikdy s Eugenií nemluvil o pravém důvodu toho, proč se jeho bratr vydal se švagry do Francie. Nakonec, vždyť tehdy, ba ani dnes, ještě pořád nebyla a není skutečnou součástí jeho rodiny. „No tak. Musíš připustit, že moje sestry se teď provdaly bezchybně a jejich noví manželé jsou bez poskvrnky. To ostatní je už minulost.“

Přimhouřila oči a trochu afektovaně si povzdychla. „To ano, samozřejmě. Ale víš, jak se mezi vyššími kruhy pohlíží na minulé přestupky proti dobrému tónu, pokud se objeví byť jen náznak nějakého nového skandálu.“

Stiskl čelisti. „Žádný *nový* skandál nebude, Eugenie,“ procedil mezi zuby.

„To ráda slyším,“ odpověděla blahosklonně. „A moc se těším na tvůj návrat.“ Pak pokynula dveřníkovi, který ho vyvedl z místnosti.

Ke všem čertům! Rozhodl se, že vypátrá, kdo podvedl jeho otce a přivede ho před zrak spravedlnosti.

Tak zamezí jakékoli možnosti, že by mohl propuknout další společenský skandál, a Eugeniiny obavy budou konečně jednou pro vždy zažehnány.

Harriet si bzučela nějakou melodií a oprašovala poličku s porcelánem, aby bylo všechno čisté a hezky přehledné. Dnešek byl vynikající. Dvě chichotající se služičky, které měly volný den, usoudily, že svým milencům koupí darem dvě miniaturní erotické sošky, a jeden džentlmen, který vypadal jako skutečný dandy, objevil tabatěrku s neméně hanbatými motivy. Už se těšil, až ji předvede svým kamarádům z mokré čtvrti, to bylo bez debaty. Obchodu se dařilo a Harriet vroucně doufala, že její spokojení zákazníci pošlou jejím směrem i své další koupěchtivé přátele a známé. Pokud se její obchod uchytl, už nikdy si nebude muset dělat starosti s penězi. Trvalo jí dlouho, než si na něj našetřila, a musela zavrhnout vznešené nápady svého otce o starožitnostech a předmětech, které stojí celé jmění. Věděla, že bude lepší zaměřit se na levnější zboží, které si bude moci dovolit více lidí. Bylo jí jasné, že jednu věc rozhodně nedopustí: nikdy nezabředne do dluhů jako její otec. Ne. To nepřipadalo v úvahu. Právě proto si nikdy nekupovala nic, co nemohla zaplatit přímo na místě.

Několik zvonečků, které měla na hedvábné šňůrce nade dveřmi, se melodicky rozcinkalo. Příjemně se usmála a obrátila se, aby přivítala zákazníka. Vzápětí se uvolnila. „Matko. Nečekala jsem tě ještě alespoň hodinu.“

Její matka byla křehká a malá osůbka, měla prošedivělé hnědé vlasy a oříškové oči. Harriet už od dětství připomínala střízlíka, kterého viděla

namalovaného v jakési dětské knížce. Naproti tomu její vlastní černé vlasy, tmavé oči a statná postava musely zase mnohým připomínat vránu. Černé vlasy se vyskytovaly v rodině jejího otce. Ten se často zmiňoval o tom, že se velice podobá jeho sestře, Harrietině tetičce Maud. Ne, že by Godfreyovi brali Harriet jako svou příbuznou. Její otec, třetí syn admirála lorda Godfreye, který měl dělat kariéru v armádě, zavrhl rodinné plány na svou budoucnost v okamžiku, kdy v sobě objevil fascinaci pro staré civilizace a vypravil se lodí na daleký východ. Když se vrátil, oženil se s Harrietinou matkou, dcerou majitele obchodu se starožitnostmi na Bond Street, což byla pro Godfreyovy poslední kapka. Jeho rodiče ho bez dalších okolků vydělili. Bohužel, otcovo nadšení pro starožitnosti a jeho láska k nim vysoce převažovaly nad jeho smyslem pro obchod. Po letech pokusů a omylů zabředl nakonec nevyhnutelně hluboko do dluhů. A poté, co jejich rodina strávila celé měsíce v jednom z nejhorsších londýnských vězení pro dlužníky, byl přinucen vše s velkou ztrátou prodat a přestěhovat se do skromnějších prostor. Pořád ještě cítila vztek, který se jí při té vzpomínce vzmáhal v hrudi, vztek zabarvený strachem, který ji dusil během času, kdy byla zamčená na tom hrozném místě.

Do té doby byla přesvědčená o tom, že by se otec nemohl dopustit ničeho špatného. Poté se však dozvěděla, že ho matka naléhavě prosila, aby neinvestoval veškeré peníze do předmětů, které měly pocházet z Versailles. Když pak přišly, ukázalo se, že se jedná o velmi špatné napodobeniny francouzské práce, nedokázala mu odpustit. Kdyby svou ženu poslechl, nikdy by neskončili ve vězení King's Bench. A přestože

mu matka odpustit dokázala, Harriet na něj už nikdy nedokázala pohlížet stejně jako dřív. Když nedlouho po jejich propuštění onemocněl, převzala obchod po něm a rozhodla se, že už nikdy neudělá ani jediný dluh. Otcova smrt je zaskočila svou náhlostí a Harriet litovala, že mu nikdy neřekla, že mu odpouští, i když se vůči němu nikdy nedokázala zbavit jisté hořkosti. Rozhodla se také, že na rozdíl od toho, co udělala matka, ona nikdy nedá žádnému muži takovou moc, aby mohl rozhodovat o jejím osudu. Tvrdě pracovala a teď se zdálo, že jsou z nejhoršího venku, snad i díky jejímu talentu pro objevování a získávání *neobvyklých uměleckých dílek*.

Matka procházela kolem poliček a zamžourala na cínový pohár, který měl místo držadla penis. „Co je to?“ zeptala se a nakláněla hlavu sem a tam. V posledních letech se jí velmi zhoršil zrak.

„Korbel na pivo, matko,“ odpověděla Harriet.

Matka přikývla. „Nikdy bys nevěřila, co mi pověděla paní Beasleyová.“ Paní Beasleyová byla manželka ševce, který měl dílnu hned vedle. Jednou týdně si ty dvě spolu dávaly čaj a věštily si navzájem z lístků na dně šálků. Paní Beasleyová byla svými košatými a nepravděpodobnými předpověďmi proslavená.

Harriet potlačila úsměv. „No, jestli ti pověděla, že náš majetek je v bezpečí a dostačující ke klidnému životu, budu velice ráda.“

Matka netrpělivě potřásla hlavou. „Nemluvím o tom, co viděla v sedlině, ačkoli si chci s tebou promluvit i o tom. Ne ne, holčičko. Jde o ty krádeže!“

Harriet se sevřel žaludek. „O krádeže?“

„Ano. Tento týden byly vykradeny tři obchody.“

Jeden z nich je jen kousek odsud a mluví se o nějaké tlupě zlodějů. Všichni majitelé obchodů dělají všemožná bezpečnostní opatření.“

Harriet zbledla. „O čem to mluvíš? Tlupa zlodějů? Jaká tlupa zlodějů?“

Matka horlivě příkyvovala. „Podle paní Beasleyové je do toho zapletená i policie.“

To by Harriet nijak nepřekvapilo. „A jaká bezpečnostní opatření ostatní přijímají?“

„Zlatníci si společně najali pár mužů, kteří mají v noci hlídat obchody. Pan Beasley zavolal zámečníka a nechal si přidat na dveře další zámky: dopředu a raději i na zadní dveře. Paní Beasleyová říká, že právě tak to dělá nejvíc jejich známých.“

Zámky na jejich dveřích byly dost solidní, to Harriet věděla. „Pochybuj, že by se obtěžovali vloupat se sem. Máme toho jen velmi málo, co by stálo za krádež.“ Překupníci by dali za většinu jejich vystaveného zboží tak penny nebo dvě. A cenné věci byly přes noc zamknuté nahoře v sejfu. To byl jeden z praktičtějších nákupů jejího otce.

„Jak by to věděli?“ zeptala se matka. „Klidně by nás mohli zavraždit v našich postelích. Nemáme tady žádného muže, který by nás chránil.“

To byla jedna z častých matčiných stížností. „Doufám, že nechceš navrhnout, abychom si najaly někoho na hlídání? Stěží zaplatíme nájem.“

„Ne, to samozřejmě ne. Ale kdyby sis našla manžela... Paní Beasleyová viděla v čaji, že budu babičkou, pokud se v životě vydáš na obtížnou cestu. Napadlo mě... Víš, možná je právě teď ta pravá chvíle na to, abys zašla na návštěvu za svým dědečkem.“

Harriet ztuhla. „Matko, prosím tě –“

„Tvůj otec vždycky říkal, že bys měla být uvedena do společnosti, jak se sluší a patří. Když to neuděláme brzy, bude nakonec moc pozdě.“

Harriet si povzdechla. Takhle stará otcova touha byla zcela nepraktická, jako tolik věcí, které chtěl pro svou rodinu. Harriet bylo bohužel jasné, že i kdyby náhodou otcovi rodiče vzali pod ochranná křídla ji, nikdy, nikdy by se nesmířili s její matkou. Snobové. Její matka byla laskavá, milá a milující žena, a pro Harriet byla mnohem důležitější než snaha vstoupit do společenských kruhů, které ji nikdy nepřijmou jako jednu z nich.

„Pozdě už je,“ řekla klidněji, než si připadala. „Je mi čtyřadvacet. To není věk na uvedení do společnosti, i kdybych si to náhodou přála. Ale já jsem tady spokojená, maminko. Pokud všechno půjde tak, jak dosud, budeme si moci tento obchod za nějakou dobu koupit a budeme zajištěné do konce života.“ A už se nikdy nebudou muset bát majitele, který jim zvýší nájem.

„Nesmysl. Čtyřadvacet? To není žádný věk. Musíš se provdat. Za někoho, koho by ti schválil otec. Možná, kdybychom se přestěhovaly na Bond Street...“

Matka chovala tuhle podivnou představu, že by stačilo, aby se nějaký šlechtic jen podíval na její dceru a byl by okamžitě unešený. No... momentálně jejich obchod začínal přitahovat příslušníky nižší šlechty, ale zatím ani jediný z džentlmenů, kteří si prohlíželi její zboží, o ni samotnou nezavadil ani okem. A ani ona o ně. Jediný muž, který o ni projevil romantický zájem a na kterého sama začala spoléhat, jí sdělil, že když se vezmou, uskuteční s jejím obchodem své velké plány, přičemž vůbec nemínil přihlížet

k jejímu názoru na věc. V tu chvíli jí došlo, že to, co skutečně chce, je jenom ten obchod, a ona měla být jen prostředek, jak ho dosáhnout. A oznámil jí, že až bude jeho, změní ho v řeznictví. V řeznictví, ze všech možných obchodů! Nesmírně se v něm zklamala, a to zklamání se do ní zařízlo opravdu hluboko. Cítila se jako naprostý blázen. Proč by se vlastně měla vdávat? Matku i sebe dokázala zabezpečit bez problémů a nedopustí, aby nějaký muž na její majetek položil ruce, byť by jí vyznával lásku a oddanost sebeplamennějšími slovy. Manželství by jí zkrátka k ničemu nebylo. Ačkoli... někdy přemýšlela o tom, že by si našla milence. Vzhledem k artefaktům, které její otec přivezl z Dálného východu, a několika kuriozitám, které měla v nabídce svého obchodu, jí nebyly erotické představy cizí. Za noci se jí vracely a zanechávaly ji neklidnou a zvědavou. Zatím však nepotkala muže, který by ji zaujal aspoň tolik, jako tyto její představy.

„Napiš svému dědečkovi, láska moje,“ naléhala matka. „Admirál lord Godfrey by tě určitě rád viděl dobře provdanou.“

Harriet potřásla hlavou. „Jsem úplně spokojená. Prosím, už se o admirálovi nezmiňuj.“

Matka si povzdechla a smutně pokyvovala hlavou. „Jednoho dne přijdeš k rozumu, a pak budeš litovat, žeš mě neposlechla.“

„Až ten den přijde, dám ti vědět. A co večere?“ Nikdy nejedla, dokud nezavřela. Nejlepší tržby mívala večer, takže do devíti hodin nezavíraly okenice.

„Je tam zbytek dušeného, které jsem vařila včera. Když přidám pár brambor, bude toho dost i na dnešek. Než zavřeš, bude to hotovo.“

Ve dnech, kdy matka chodila k paní Beasleyové, měly vždycky zbytky. Ne, že by to Harriet vadilo. Matka byla skvělá kuchařka, i když ji teď její horšící se zrak zpomaloval. „Už se těším.“

Matka ji objala a zmizela za závěsem, který odděloval obchod od schodů k bytu, kde bydlely. Ta záležitost s krádežemi byla znepokojující. Ale co by mohla Harriet dělat? Doufat a modlit se, že si zloději nevyberou pro své bezbožné aktivity zrovna její krámek.

Zvonek na dveřích se znovu rozezněl a dovnitř vešel vysoký džentlmen se širokými rameny. Rozhlédl se kolem sebe zelenýma očima, které vypadaly, že jim vůbec nic neujde, a sundal si klobouk, čímž odhalil pečlivě učesané temně rusé vlasy. Harriet vynechalo srdce. Tohle musí být zdaleka ten nejpohlednější muž, jakého kdy viděla. Teď se zase její srdce rozhodlo vynechané úderly dohonit a rozběhlo se mnohem rychleji než obvykle. V hrdle jí vyschlo, jako by spolkla peříčko ze své prachovky. Cítila nával tepla, který se jí šířil z břicha až k temenu hlavy. Byla tak překvapená svou prudkou reakcí, že se raději otočila, znovu popadla prachovku a začala divoce oprašovat předměty na poličce. Byla z jeho přítomnosti tak zmatená, že si vůbec nedokázala vybavit, jestli tuto poličku už oprašovala, nebo ne. Každá její nervová buňka byla jako na stráž, zatímco procházel jejím obchodem a všechno si prohlížel. Ruka se jí třásla tak silně, že nakonec prachovku upustila. Sklonila se a čelem vrazila do konzoly, na které polička spočívala a která se jí objevila zničehonic v cestě. Před očima se jí roztančily stříbrné jiskřičky, drobná píchnutí prudké a nepříjemné bolesti. Celá rudá se zapotácěla dozadu

a vrazila do věšáku na deštníky. Hole a deštníky se vzápětí s hlasitým rachotem rozsypaly po podlaze.

„Dovolte, slečno.“ Jeho hlas byl samozřejmě hluboký, hebký a velmi kultivovaný. Takový hlas by dokázala poslouchat celý den. S důstojností, na kterou mohla jen hledět s otevřenými ústy, zvedl její prachovku a podal jí ji s lehkou úklonou hlavy. Když se nepohnula, vzal jí za ruku a vtiskl jí držadlo prachovky do dlaně. Nějak se jí podařilo sevřít kolem něj prsty. Bez hlesu sledovala, jak narovnal držák a sebral ze země všechny rozházené deštníky a hole. Když svůj úkol dokončil, usmál se na ni tak, jak se asi usmívají jen andělé v nebi. „Přijměte moji omluvu,“ řekl. „Neměl jsem v úmyslu vás vylekat.“

Celé její tělo se rozplývalo. Ach, dobrý bože, co se to s ní děje? V duchu sebou zatřásla. Ten člověk si o ní musí myslet, že je úplná husička, když tady stojí a zírá na něj, jako by byl z jiné planety. A možná to tak i bylo. Z kvality jeho pláště a jeho elegantních způsobů bylo zřejmé, že jde o džentlmena z těch nejvyšších vrstev. Byl to přesně ten typ, který nakupuje na Bond Street a pravděpodobně je členem těch nejlepších pánských klubů. Musel asi zabloudit, když skončil tady. „Já –“ zakoktala se. Pak se zhluboka nadechla a začala znovu. „Mohu vám nějak pomoci?“

Jeho ústa ztvrdla a vypadal najednou mnohem méně přátelsky než před chvílí. „Hledám majitele tohoto obchodu.“ Kývl na poutač nad pultem. „H. J. Godfreye.“

Při tom ledovém tónu jí přešel po zádech mráz. Proč by takový muž, jako je tento, hledal jejího otce? „H. J. Godfrey zemřel minulý rok, pane.“

„Aha. Chápu,“ řekl a ukázal na poutač špičkou své hole. „Pak mi bude stačit jeho syn.“

Otec dal poutač vyrobit před Harrietiným narozením a poddal se své naději, takže ke svému jménu přidal dvě slůvka – *a syn*. Naneštěstí se jejím rodičům nikdy žádný syn nenarodil. „Já jsem jeho dcera,“ řekla. „Jeho jediné dítě. Jak bych vám mohla pomoci?“

Ten džentlmen vypadal do hloubi duše šokovaně. „Vy že jste majitelka tohoto obchodu?“

„Je to tak, pane.“ Nechápala jeho zvláštní reakci. Uvádělo ho snad do rozpaků, že by si měl některou z jejích novinek koupit od ženy? Je možné, že by byl tak útlocitný?

Teď položil s dutou ranou na pult sametový vak. „Chci vrátit jeden kus zde zakoupeného zboží a rád bych obdržel zpět svoje peníze.“

Svraštila obočí. Nevybavovala si, že by tomuto člověku něco prodala, jeho by si určitě zapamatovala, i kdyby do jejího obchodu jen nahlédl. „Oč jde?“

Když Red vstoupil dovnitř do obchodu, žena, kterou považoval za prodavačku, se obrátila a hleděla na něj. Přes zlost, která v něm plála, si nemohl nevšimnout, že je skutečně krásná, má zářící oči a lesklé černé vlasy pečlivě sepnuté pod krajkovým čepečkem. Na tvářích jí kvetly růže a skutečnost, že se z ní vyklubala majitelka obchodu, byla pro něj velmi nepříjemným překvapením. Daleko raději by jednal s mužem než s mladou ženou. Nic se však nedalo dělat. Vyprázdnil obsah váčku na otlučený dřevěný pult.

Žena hleděla na zlomenou sošku a svraštila obočí. „Kopie egyptské pohřební sošky.“ Zvedla tělo

a obracela ho v prstech, jak si ho pozorně prohlížela. Ruce, jak si už povšiml, měla elegantní, ale zhrublé prací. „Upustil jste ji?“ zeptala se. „Bohužel tyto předměty neprodáváme, takže vám nemohu nabídnout ani vrácení peněz. Musel jste ji zakoupit jinde.“

Byl překvapený tím, jak příjemný je její hlas a jak kultivovanou má výslovnost. Takový jazyk by v této čtvrti Londýna rozhodně neočekával. Ačkoli byl její otec starožitník, dostalo se jí zřejmě lepšího vychování než většině lidí z okolí. Starožitník? Co to říká? Ten chlap byl šarlatán a zloděj a pár hezkých očí mu nezabrání v tom, aby získal své peníze zpět.

Zvedla své oči k jeho a usmála se. Najednou měl v hlavě prázdno. Hodně dlouhou dobu, i když ve skutečnosti to nemohlo být déle než vteřina nebo dvě, se díval na to, jak jí úsměv rozzářil celou tvář a v tmavě modrých očích se jí objevily jiskřičky. Ano, byly hodně tmavě modré, ne hnědé, jak si původně myslel. Rychle se dal dohromady a co nejvyšší se na ni podíval. „Rozhodně se nemýlím. Tento předmět byl zakoupen zde, a pokud mi nevrátíte peníze, postarám se, aby vás zavřeli za podvod.“

Trhla sebou a chytila se okraje pultu, jako by potřebovala oporu. Všechny instinkty mu radily, aby jí onu oporu poskytl on, ale nebyl takový hlupák, aby se jim poddal. To on je tady oběť a nehodlal se nechat obelstít touhle hezkou podvodnicí. Její pohled se přesunul od zlomené sošky na pultě k jeho obličejí. Spodní plný ret se jí chvěl. Pak se napřímila a zhluboka se nadechla. „Jaký důkaz máte pro to, že jste tento předmět koupil zrovna tady?“ Založila si ruce na hrudníku a dost vyzývavě na něj hleděla.

Dobry boze, doopravdy by měla tu opovazlivost

obvinít ho ze lži? Už měl plné zuby lidí, kteří se snažili zpochybňovat jeho čest. Nejdřív Featherstone, pak Eugenie... srdce se mu sevřelo při vzpomínce na zklamání, které viděl v Eugeniných očích. A to všechno je vina otce této ženy. Cítil, jak se mu žene do hlavy krev, a tak zatnul ruce v pěsti a snažil se ovládnout a zůstat klidný. S Featherstonem byl téměř oslepený vztekem a musel své žhavé city vyventilovat několika koly pěstního zápasu v Jacksonově boxer-ském klubu. Když hrozilo, že svého protivníka vážně zraní, byl povolán trenér, který jejich zápas ukončil. Teď prudkým pohybem z váčku vytáhl i účet, který našťastí našel mezi věcmi svého otce, a prudce do něj zapíchl prst. „Důkaz leží před vámi, madam. Je podepsán H. Godfrey. Podepsala jste ho buďto vy, nebo váš otec.“

„Já docela jistě ne.“ Zvedla účtenku třesoucími se prsty, což znamenalo, že je mnohem víc nervózní, než chtěla dát najevo. Pak se na ni pozorně a zblízka zadívala, a nakonec ji odložila na pult a zvedla k němu zrak. „Zkontroluji, jestli je pravá.“

Téměř se zapotácel při jejím směšném náznaku možnosti, že snad vyrobil falešný účet, a zamračil se na ni. Obešla pult a on fascinovaně hleděl na její smyslné pohyby a na křivky, kterými její postava bohatě oplývala. I když nebyla ani zdaleka tak vysoká jako on, byla mnohem vyšší než průměrné ženy. Pak se sklonila pod pult a vytáhla obrovskou knihu.

„Co to je?“ zeptal se.

„Jestliže tento předmět prodal můj otec, transakce bude zanesena v jeho knihách.“

„Jestliže?“ Krev v žilách se mu změnila v led. „Jestliže?“ opakoval zvýšeným hlasem. „Chcete

říct, že nevěříte důkazu, který leží před vašima očima? Tvrdíte, že nejde o účtenku z vašeho obchodu?“ Ukázal na hlavičku na účtence. „Chcete mi říct, že to není majitelův podpis?“

Zamrkala. „Rozhodně to vypadá jako podpis mého otce, ale také není zapotřebí všechen ten křik.“

Ztišil hlas do šepotu. „Mohu vás ujistit, že vůbec nekřičím. Kdybych křičel, slyšeli by mě lidé v obchodech na opačné straně ulice.“

Vykulila oči a zalapala po dechu. Ty lákavé rty... Měla je plné a měkké a rudé jako růže. Okamžitě tu myšlenku setřásl. Teď nebyla vhodná doba na to, aby si všímal ženských vnad. „Někdo mohl tu účtenku podvrhnout. Stejně, jako byla podvržena i tahle soška,“ pronesla klidně.

Taková byla tedy její hra. No, on se k ní nepřidá. „Hlouposti. Tento předmět byl zakoupen v tomto obchodě. A vy to velice dobře víte. Pokud vím já, váš otec klidně mohl podvrhnout zase záznam ve své knize.“

Znovu se podívala na účtenku. „Listopad 1802...“ Otevřela knihu a listovala stránkami, dokud nenašla to, co hledala. Pak sjela prstem po jedné stránce až dolů, otočila list a... zamračila se.

„No? Tak co?“ zeptal se.

„Nechápu to.“ Její hlas měl v sobě jakýsi drsný okraj.

Naklonil se, přisunul knihu k sobě a otočil ji. Tady byl důkaz napsaný stejným rukopisem jako účtenka. *Prodáno vévodovi z Westramu. Jedna soška bohyně Isis. Cena tisíc guinejí.* „Říkal jsem vám to.“ Zvedl účtenku a zasunul ji do kapsy.

Naklonila se nad knihu, ukázala na zápis a bez

úmyslu mu dala nahlédnout do svého výstřihu, kde se jí vzdouvala ňadra. Dobrý bože, nač tady myslí? Přece je zasnoubený! Nebo zase bude, jakmile tuto záležitost vyřeší. Přinutil se pohlédnout na její ukazující prst, a ne na ty delikátní kopečky. Jak se soustředil, uvědomil si, že neukazuje na zápis, který si přečetl, ale na ten, který byl vyveden těsně nad ním. Na záznam, který se týkal stejného předmětu. „Je jasné, že tu sošku od někoho koupil,“ poznamenal. „Na tom není nic překvapivého.“

„Jistě, ale podívejte se na datum a cenu. Tu sošku koupil za devět set osmdesát pět guinejí a prodal ji tentýž den za tisíc. Připadá mi, že fungoval jen jako nějaký prostředník za malý poplatek.“ Když si přečetla jméno prodávajícího, sraštila obočí. „Pan Maxwell Clark. O nikom takovém jsem nikdy neslyšela, ale je jasné, že to je ten muž, kterého hledáte. On je ten, kdo podváděl. A jeho také musíte požádat o své peníze.“

Ustoupil, zaražený její odvahou. „Ach, to tedy ne. Váš otec tento předmět prodal. Pokud je tehle...“ znovu pohlédl do knihy, „... Maxwell tím skutečným podvodníkem, musíte od něj ty peníze získat vy. Kromě toho, jak můžu vědět, jestli on a váš otec nebyli komplicové?“ Vytřeštila oči. Ach ano, teď ji měl v hrsti. Teď dostane své peníze a všechno se vrátí k normálu. Opět začnou chystat s Eugenií svatbu a se světem zase bude všechno v pořádku.

Klesla za pultem na jakousi stoličku, hleděla na něj a kroutila hlavou. „I kdyby to byla pravda, takové peníze prostě nemáme.“

My? Red sraštil obočí. „O kom to mluvíte?“

„O mně a o mojí matce.“ Rozhlédla se kolem sebe.